КОТИК І ПІВНИК

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА»
КИЇВ 1972

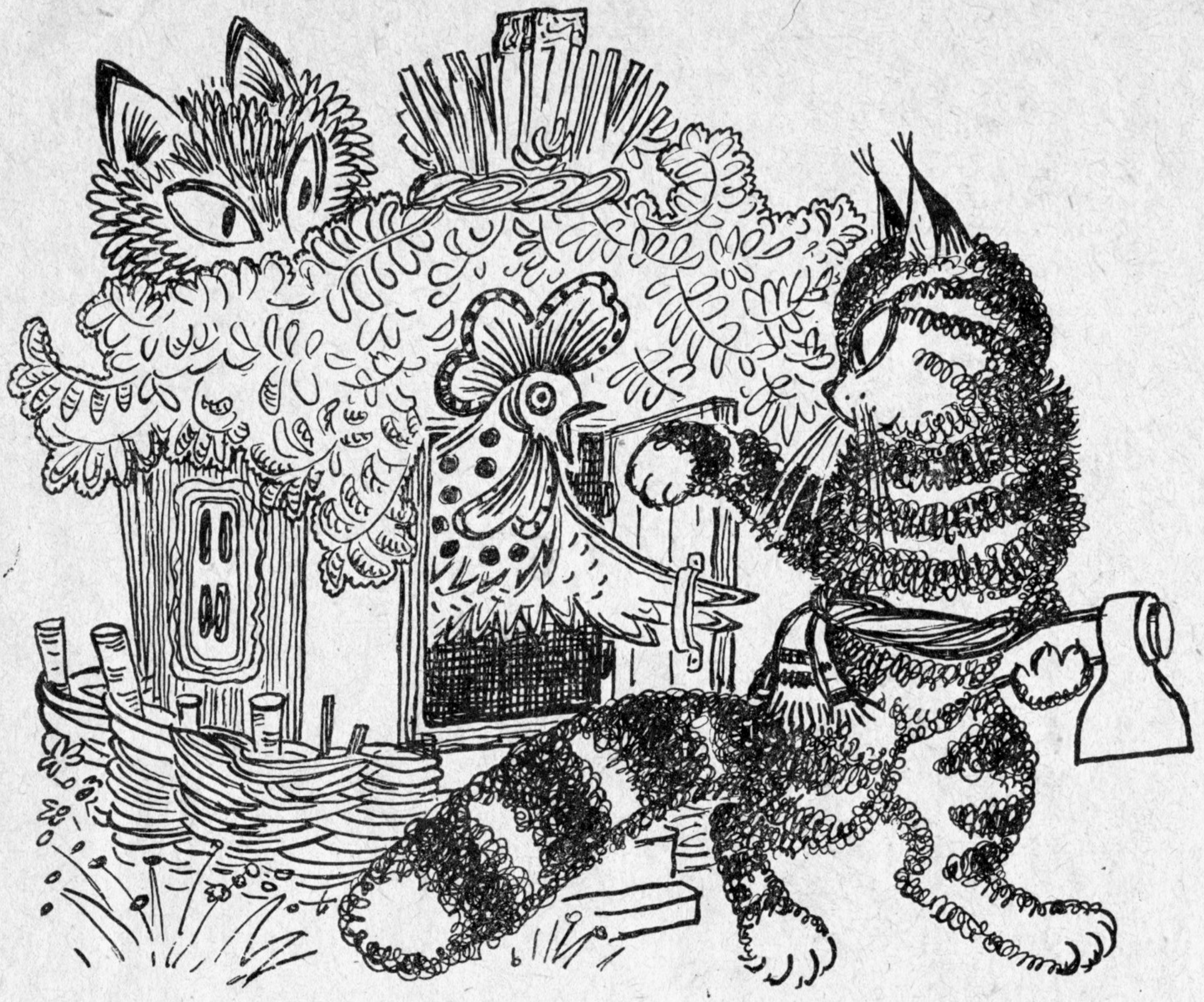

Були собі котик і півник та й побратались.

От котикові треба йти по дрова, він і каже півни

— Сядь же ти, півнику, на печі та їж калачі, а я по дрова, та як прийде лисичка, то не озивайсь!

Пішов. Коли це біжить лисичка.

— Півнику-братику, відчини! Півнику-братику, відчини! Як не відчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму.

А півник каже:

— Тоток-тоток, не велів коток! Тоток-тоток, не велів коток!

От лисичка віконце видерла, борщик виїла і півника взяла. Несе його, а він кличе котика — співає:

Мій котику,
Мій братику!
Несе мене лиска
За кленові ліси,
За крутії гори,
За бистрії води,—
Порятуй мене!

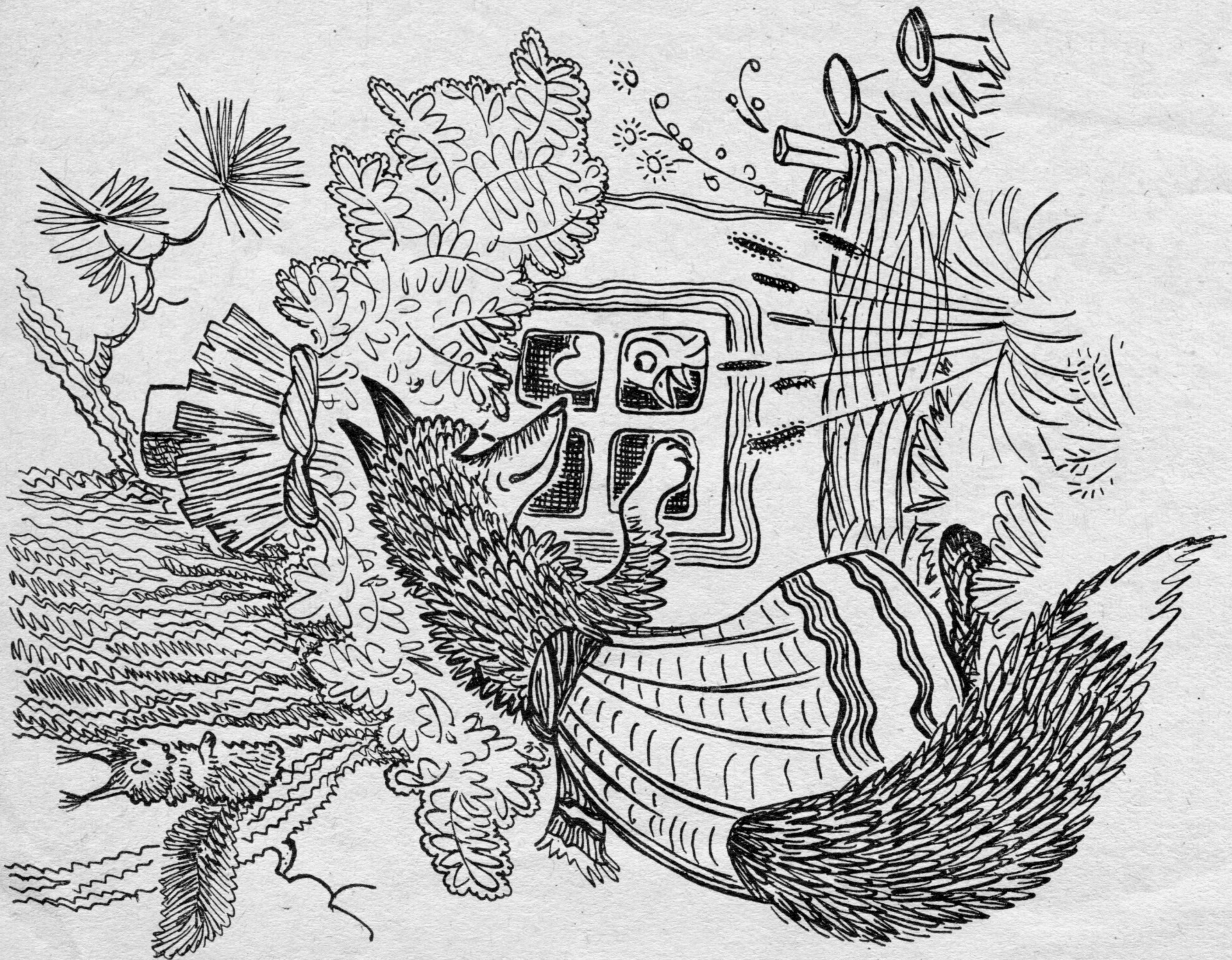

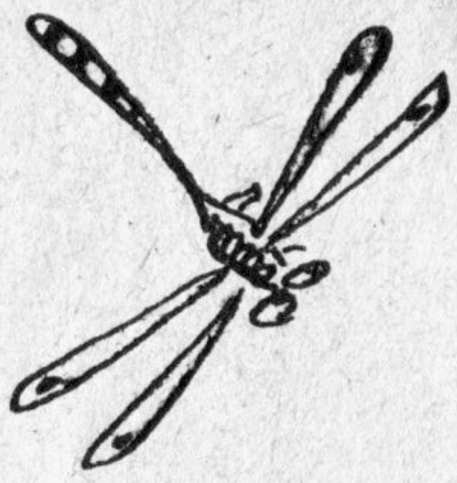

От котик почув, прибіг, відняв півника, приніс додому та й каже знов:

— Гляди ж, півнику, як прийде лисичка, не відкликайся, бо тепер я піду далі!

Пішов.

А лисичка вже й біжить.

Стук-стук у віконце:

— Півнику-братику, відчини! Півнику-братику, відчини! Як не відчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму!

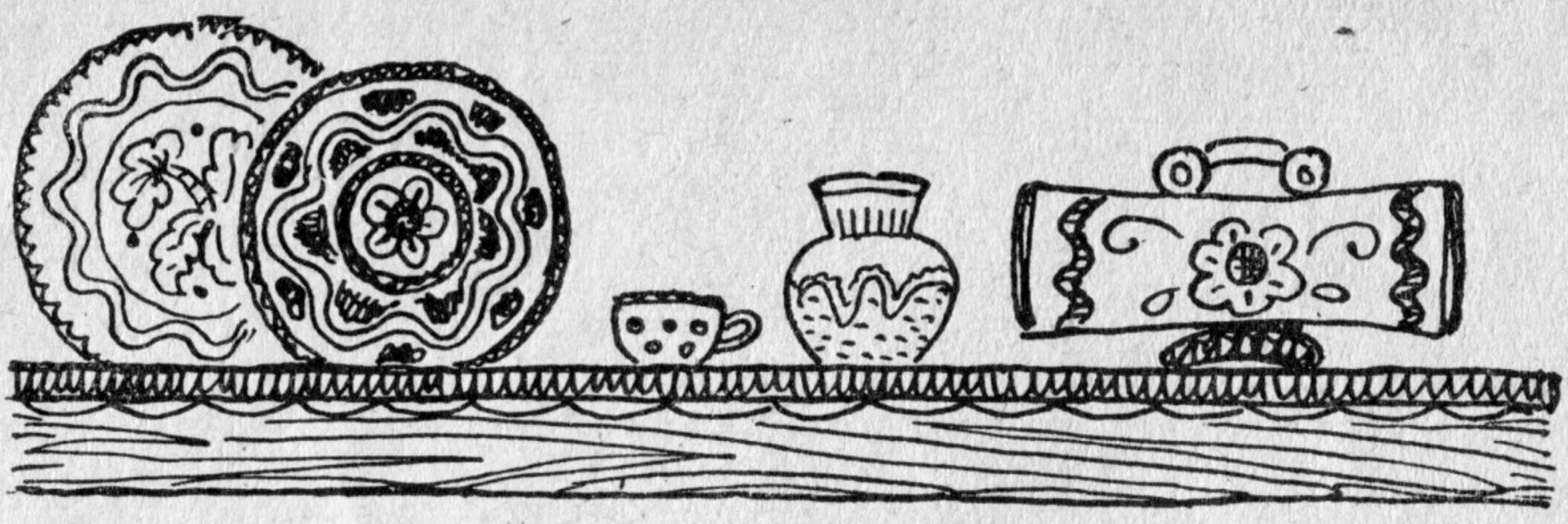

А півник усе:

— Тоток-тоток, не велів коток! Тоток-тоток, не велів коток!

От вона віконце видерла, борщик виїла і його взяла.

Несе, а півник знову:

Мій котику,
Мій братику!
Несе мене лиска
За кленові ліси,
За крутії гори,
За бистрії води,—
Порятуй мене!

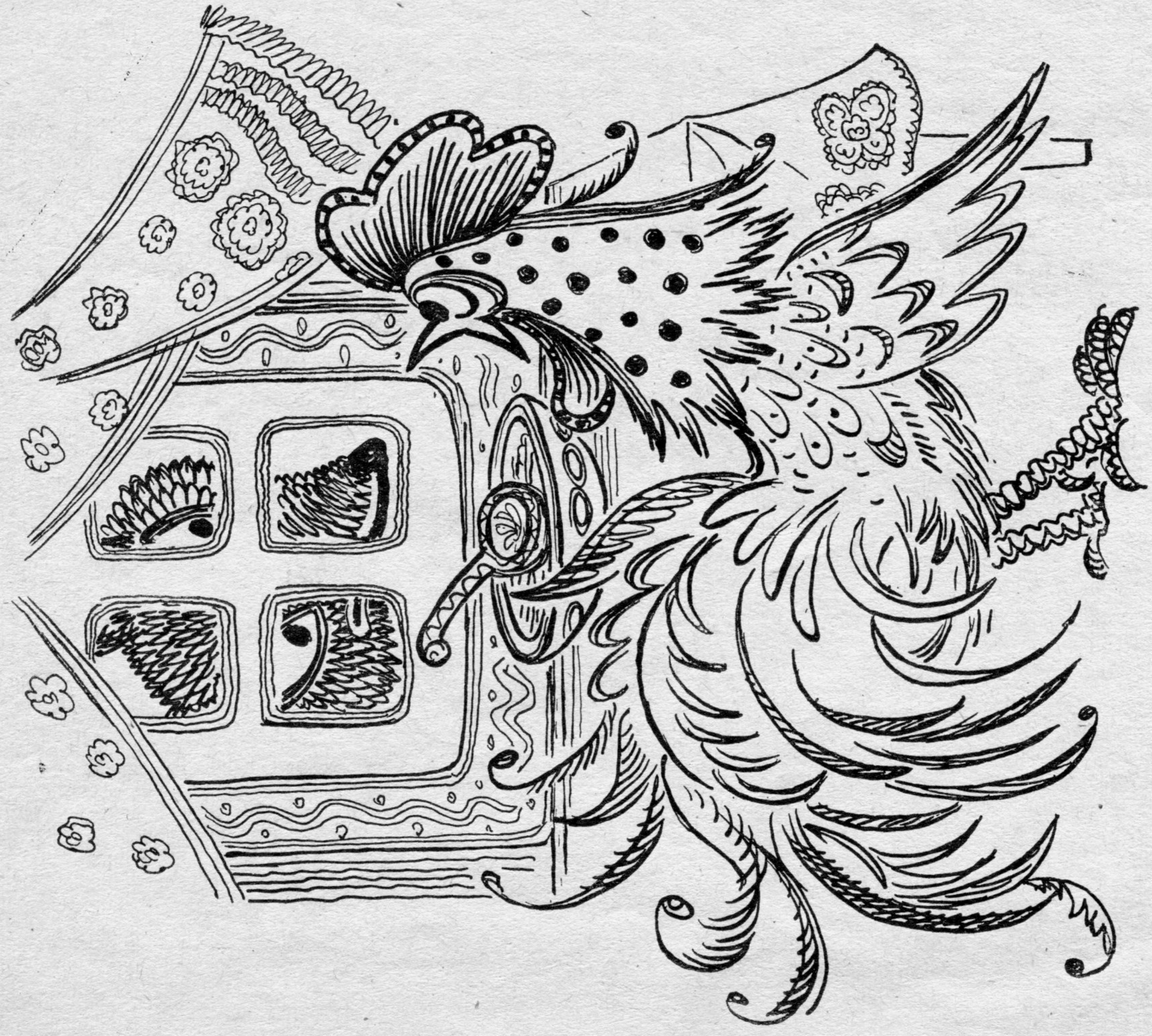

Раз проспівав — не чує котик.

Він удруге, голосніше — котик прибіг, відняв його, приніс додому та й каже:

— Тепер же я піду далеко-далеко і, хоч як уже будеш кричати, не почую; то вже мовчи, не озивайся до лисички!

Пішов.

Коли ж ізнов лисичка:

— Півнику-братику,— каже,— відчини! Півнику-братику, відчини! Як не відчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму!

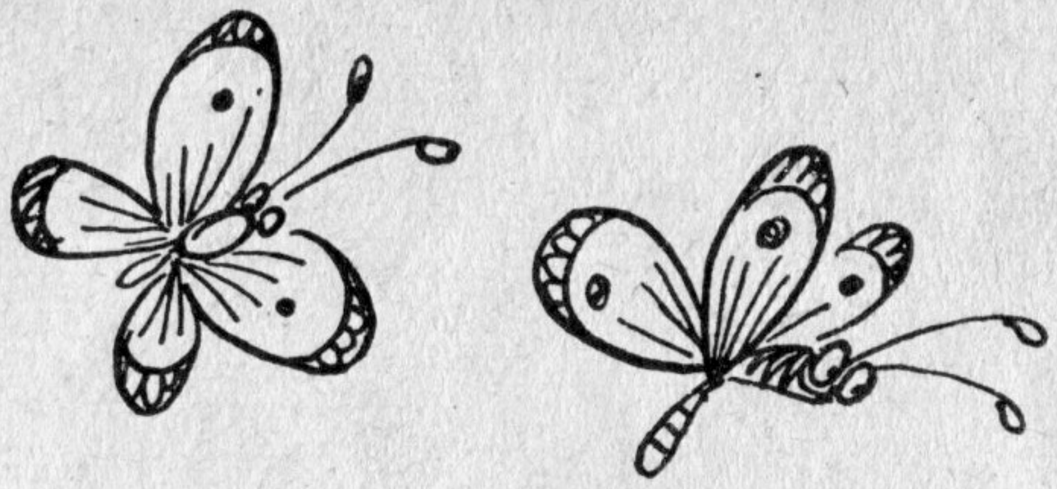

А півник:

— Тоток-тоток, не велів коток! Тоток-тоток, не велів коток!

От лисичка віконце видерла, борщик виїла і його взяла. Несе, а півник співає — раз, вдруге, втретє... Котик не почув, і понесла лисичка півника додому.

Увечері приходить котик додому — нема півника, він зажурився, а далі зробив собі бандурку, узяв мішок і молоток і пішов до лисиччиної хатки,— сів і заграв:

А в лиски-лиски новий двір,
Чотири дочки на вибір,

П'ятий синко, ще й Пилипко.
Вийди, лисе, подивися,
Чи хороше граю.

А лисичка саме пекла палянички. От старша дочка лисиччина й каже:

— Мамо, піду я подивлюсь, хто це так гарно грає, і паляничку візьму.

— Іди,— каже лисичка.

І дала їй паляничку. Дочка пішла, а котик її — цок, та в лобок, та в мішок, та й знову став грать.

От і друга дочка каже лисичці:

— Піду і я, мамо!

Лисичка каже:

— Іди, доню!

І їй дала паляничку, і ця пішла. А він і ту — цок, та в лобок... А після і третя дочка, і четверта. А Пилипко ждав-ждав і каже:

— Піду я, мамо, зажену їх,— чого вони так забарились!

Пішов. А котик і його — цок, та в лобок, та в мішок. А потім забіг у хату до лисички — цок її в лобок, та в мішок, та тоді взяв півника та й поніс його додому. От вони живуть, і хліб жують, і постолом добро возять.

5 коп.

Малював М. Назаров

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

КОТИК И ПЕТУШОК. УКРАИНСКАЯ НАРОДНАЯ СКАЗКА

(На украинском языке)

Редактор Є. А. Горева. Художній редактор В. А. Кавун. Технічний редактор Ф. Н. Резник. Коректор З. І. Калиниченко. Здано на виробництво 16. XII. 1971 р. Підписано до друку 3. II. 1972 р. Формат 70×90¹/₁₆. Папір друк. № 2. Фіз друк. арк. 1. Обл.-вид. арк. 0,85. Умовн. друк. арк. 1,17. Тираж 600 000. Зам. № 1355. Ціна 5 коп. Видавництво «Веселка». Київ, Басейна, 1/2. Друкоофсетна фабрика «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР. Львів, Зелена, 20.

7—6—1

517—72М